

Behandling angaaende § 17 og tilraadet at blive staaende ved de 27 Timer. Da den høitærede Krigsminister imidlertid har stillet Forslag om igjen at hæve Tallet op til de 36 Timer, som det oprindelige Lovforslag bestemte, skal jeg tillade mig at udtale et Par Ord desangaaende, idet jeg ganske maasamstemme med Forslaget fra den høitærede Krigsminister. Det er jo ikke fordi man ikke har strenge Straffe mot i Militæretaten, at man maa ønske denne Straf hævet til 36 Timer; de fleste Forseelser kunne jo, naar de gjentages, naae op til Strafarbejde et meget strengt Grad, saa det er ikke Mangel paa strenge Straffe som gjør, at man ønsker at komme op til 36 Timer; men hvad der gjør, at man maa ønske denne Straf skjærpet, er dens særlige Art. Det er jo nemlig saa, at de militære Forhold og særlig den militære Disciplins Haandhævelse — altsaa Forhold, som det i det borgerlige Liv ikke medfører nogen Straffskyld (at forse sig imod — i høi Grad trænge til en Straf, der sieblittelig griber og bemægtiger sig den Naagældende for visse ham, at han i sin militære Tjeneste er under en Evang og en Orden, som han maa rette sig efter, med mindre han vil udsætte sig for paa en ganske haandgribelig Maade at føres ind under den Evang, denne Straf paalægges ham. Jeg kan ikke negte, at det har forundret mig at høre, at de militære Medlemmer vare de, der stemte for Nedsættelse af denne Straf. Da jeg havde den Ære at høre i Hæren, var Forholdet det, at vore høieste militære Foresatte i høi Grad beklagede, at de ikke havde en saadan legemlig Straf, til deres Naadighed som denne, hvorved de paa en kort og syndig Maade kunde vise vedkommende opseitsige Individ ind under Disciplinen. Jeg henviser herved til Aaret 1864, da man gjenindførte Krumslutningen i Hæren, fordi Disciplinen var slet, og fordi man netop ansaa dette korte og syndige Middel for absolut nødvendigt for at bringe Disciplinen tilbage. Naar jeg altsaa nu ser de militære Medlemmer have et saa ømt Hjerte paa dette Punkt, synes jeg dog, at deres Erfaring fra en Tid, der ikke ligger saa langt tilbage, maa minde dem om, at dette netop

er et Middel, som det i høi Grad er nødvendigt for en Hær at have, naar man navnlig under Krigsforhold, eller hvor større Troppemasser ere samlede, paa en slaende Maade skal kunne holde dem under Tugt, som ikke ville underkaste sig Disciplinens Fordringer. Man kan naturligvis dertil sige: Sa, 27 Timer kunne være lige saa gode som 36 Timer; men jeg beder erindret, at naar man ved at indbente kompetente og deriblandt ogsaa lægevidenskabelige Autoriteters Mening i denne Sag er kommen til det Resultat, at 36 Timers staaende Arrest kan taales uden Skade for Sundheden, har man paa dette Punkt ikke berøvet Militæretaten en Straf af en streng Art; det er jo ikke for at spøge med Folk, at man anvender dette Middel, det er for haandgribelig at vise dem, at de ere under Evang, at de skulle respektere denne Evang, som ellers vil falde over paa dem paa en saadan Maade, at de vel skulle lære at lytte. Jeg antager derfor, at den yderste Grænse for, hvad der i lægevidenskabelig Henseende maa anses for tilladeligt, er en passende Grænse for denne Straf, der paa ingen Maade kan undværes; thi det har jo viist sig, at en Straf af den Art, der straffer i Dieblisset, ikke tør savnes. Jeg kan derfor kun finde det meget uforstandigt, hvis man vilde lade sig denne Straf med den Strengbed, hvori den er foreslaet, slippe ud af Hænderne, da man jo maa anse sig betrygget imod, at den skal være til Skade for de Vedkommendes Sundhed. Da jeg har Ordet, skal jeg ogsaa tillade mig at yttre et Par Ord om § 40; jeg skal naturligvis ikke komme tilbage til den lange Debat, vi førte derom ved 2den Behandling. Jeg ser med stor Tilfredshed, at den høitærede Minister ikke har villet berolige sig ved den tvivlsomme Afstemning, der forrige Gang fandt Sted her i Thinget, idet der omtrent vare lige mange Stemmer for og imod dette Forslag, og jeg skulde høilig beklage, om man mod Ministerens bestemte Modstand skulde anse det for rigtig at indføre i Hæren en Grestraf, som vi i hele den øvrige Lovgivning ikke kjende. Vi have anset det for at være Handlingens egen Karakter, som medfører Bancere, men vi have i den borgerlige Lovgivning udeladt alle saa-